

16 § va-lagen

Sedan en fastighetsägare installerat en trekammarbrunn med infiltrations-anläggning på sin fastighet har kommunen efter ca 3 år beslutat om utbyggnad av allmän va-anläggning till fastigheten. Yrkande om ersättning för den väl fungerande, ca 12 år gamla va-anordningen lämnades utan bifall på grund av förhållandena i aktuellt område och anläggningens art och ålder. –Även rättegångskostnadsfråga.

A C och M C-M äger fastigheten T 1:104, B S och K E äger fastigheten T 2:60 och L K äger fastigheten T 2:32. Fastigheterna är belägna i området Höviksnäs i Tjörns kommun och ingår i verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning sedan den 26 juni 2002.

Samtliga fastighetsägare yrkade att Va-nämnden skulle fastställa att deras respektive fastigheter för närvarande inte skall vara avgiftsskyldiga vad avser avlopp. För fastigheten T 1:104 har tillagts att avgiften i vart fall måste kraftigt reduceras.

A C och M C-M yrkade vidare, för det fall Va-nämnden finner att avgiftsskyldighet föreligger, fastställt att de är berättigade till att på anläggningsavgiften avräkna 70 000 kr. Makarna C yrkade därutöver ersättning för rättegångskostnader med sammanlagt 30 175 kr, varav 15 400 kr avser arvode, 14 250 kr avser sakkunnigutlåtande och 525 kr avser utlägg för resor.

B S och K E yrkade i andra hand att fastigheten i vart fall skulle vara avgiftsfriad i 10 år för att därefter anslutas till en upprättad kopplingspunkt när den egna anläggningen tas ur bruk.

Kommunen bestred yrkandena. Av yrkade rättegångskostnader har endast ett belopp om 7 500 kr vitsordats såsom skäligt.

A C och M C-M anförde till stöd för sin talan bl.a. följande: Deras enskilda anläggning för rening av avloppsvatten anlades år 1992 och består av en trekammarbrunn med markbädd. Anordningen var ett krav för att bygglov skulle beviljas för en om- och tillbyggnad av fastigheten. När kommunen beviljade bygglov för sökandena hade kommunen redan påbörjat planeringen för den nu aktuella va-anläggningen. Trots kommunens vetskap om detta meddelades inte sökandena, som i så fall använt sin ursprungliga enskilda anläggning till dess den allmänna va-anläggningen var färdig. Fastigheten ligger inte inom planlagt område. Den enskilda anläggningen fungerar utmärkt och de har inget behov av att anslutas till kommunens kommande avloppsanläggning. Även den besiktningsman som makarna C anlitat anser att den befintliga avloppsanläggningen väl tillgodoser deras behov av avloppsanordning. Det finns därför ingen grund för att anslutas till det kommunala systemet. Enligt besiktningsmannens utlåtande uppgår mervärdet av deras anläggning per denna dag till 70 000 kr.

B S och K E anförde följande till stöd för sin talan: K E har ärvt fastigheten som ligger utanför planlagt område och är bebyggd med bl.a. en mindre bondgård. Sedan de beviljats bygglov för att uppföra huset anlade de år 1983 efter krav från hälsovårdsmyndigheten en trekammarbrunn med infiltrationsanläggning. Anläggningen renoverades år 1999 till en kostnad av 11 290 kr. Markbädden utvidgades och är efter renoveringen 10 kvm större än vad den ursprungliga markbädden var. B S utförde arbetet själv och kommunen besiktigade därefter anläggningen. Efter renoveringen bör anläggningen ha en ekonomisk och funktionell livslängd som sträcker sig till år 2019. De har inget emot en kommunal utbyggnad av vatten och avlopp i och för sig utan anser tvärtom att det behövs. Deras invändning mot avgiftsskyldigheten är att de har investerat i en enskild avloppsanläggning som fungerar väl. Kommunen har också föreslagit att förbindelsepunkten för fastigheten skall förläggas på en bergig del av tomten som framstår som olämplig. De anser att kommunen kan dra fram ledningarna till förbindelsepunkt men att de skall bli befriade från anslutningsavgiften i 10 år fram till dess deras nuvarande anläggning tas ur bruk. Detta skulle kunna manifesteras i ett avtal som följer fastigheten. Vid en eventuell inlösen av anläggningen i framtiden anser de att den totala kostnaden för densamma skall läggas till grund för beräkningen och inte enbart renoveringskostnaden. Utöver renoveringskostnaden har ca 30 000 kr investerats i anläggningen.

L K anförde till stöd för sin talan följande: Huset på hennes fastighet uppfördes under åren 1963 – 66. Hon köpte fastigheten år 1989. Byggrätten var då endast 45 kvm. Hon beviljades bygglov för tillbyggnad med ytterligare 30 kvm under villkor att en markinfiltrationsbädd anlades. Va-anläggningen är en konventionell markbädd som är inbyggd i en gummiduk. En sådan installation samt en septiktank anlades därför år 1992. Området har behov av kommunalt vatten och avlopp och det är därför bra i och för sig att den allmänna anläggningen byggs ut. Med hänsyn till den investering hon lagt ned – enbart kostnaden för infiltrationsbädden uppgick 1992 till 100 000 kr – anser hon att fastigheten inte skall behöva anslutas till den allmänna anläggningen så länge den enskilda avloppsanläggningen fungerar tillfredsställande. Livslängden på anläggningen bedöms vara minst 25 år. När va-anläggningen inte längre fungerar på ett tillfredsställande sätt är hon villig att låta ansluta fastigheten till det kommunala va-nätet vad gäller avlopp.

Kommunen anförde till stöd för sin inställning följande: Fastigheterna är belägna i Höviksnäs, planlagt som fritidsområde på 1960-talet. Området har efter hand fått allt större inslag av permanentboende. För närvarande är 30 – 40 procent permanentbebodda fastigheter och andelen fortsätter att öka. Samtliga fastigheter i området har äldre, enskilda avloppsanordningar bestående av t.ex. mulltoalett eller stenkista. Under 1980-talet uppstod problem med inträngande avloppsvatten i dricksvattentäcker. I slutet av 1980-talet och början av 1990-talet inleddes arbetet med att undersöka avloppsförhållandena inom området och hur sanering skulle ske. Kommunen och de boende förde diskussioner angående olika avloppslösningar. Området är bergigt med endast små fria ytor och en lokal lösning i form av en gemensamhetsanläggning ansågs därför inte genomförbar. År 1993 tillsattes en va-grupp i kommunen och ytterligare utredning av förhållandena från miljö- och hälsoskyddssynpunkt gjordes. Området

bedömdes vara högprioriterat vad gällde åtgärder för att finna en lösning på va-problemet. Åren 1995 – 96 kom man fram till att kommunalt vatten och avlopp var det bästa alternativet. Genom beslut den 26 juni 2002, införlivades bl.a. Höviksnäs i verksamhetsområdet. Sammanlagt omfattade beslutet 170 fastigheter. Några enstaka av dessa fastigheter ligger utanför planlagt område. Mot den beskrivna bakgrunden kan de aktuella enskilda avloppsanordningarna inte anses tillgodose fastigheternas behov av avlopp på bättre sätt än den kommunala anläggningen. Vid L K bygglovsansökan upplystes hon om att en enskild anläggning var en provisorisk lösning i avvaktan på att avloppsfrågan i området fick en gemensam lösning. Motsvarande information har inte lämnats till A C och M C-M samt B S och K E. Kommunen visste inte vid tiden för fastighetsägarnas bygglovsansökningar ifall en kommunal va-utbyggnad skulle bli aktuell. Beträffande A C och M C-M andrahandsyrkande om avräkning med 70 000 kr anser kommunen att enskilda avloppsanläggningar har en ekonomisk livslängd om 10 år och att det ekonomiska värdet på deras anläggning i dag är 0 kr. För det fall Va-nämnden skulle finna att en annan avräkningsperiod skall gälla vitsordar kommunen en anläggningskostnad om 43 550 kr. Vid 15 års ekonomisk livslängd skulle ersättning kunna utgå med 11 613 kr ($4/15 \times 43\,550$).

Angående yrkade rättegångskostnader anförde kommunen följande. Enligt 14 § lag (1976:839) om Statens va-nämnd skall kommunen svara för kostnader i samband med inlösen av anläggningar. Några särskilda skäl att utfå ersättning i övrigt finns rimligen inte. Det arbete som därmed skall ersättas är insamling och sammanställning av kostnader för anläggningen samt redovisning av detta i utlåtande och bilagor. Kommunen bedömer att denna del är relativt ringa och motsvarar ett belopp om max 7 500 kr inklusive moms.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar är ägare av fastighet inom en sådan anläggnings verksamhetsområde skyldig att betala avgifter till anläggningens huvudman om fastigheten har behov av anordningar för spillvattenavlopp samt behovet inte kan med större fördel tillgodoses på annat sätt. Avgiftsskyldigheten inträder när huvudmannen har upprättat förbindelsepunkt för fastighetens anslutning till den allmänna anläggningen och underrättat fastighetsägaren om detta.

Sökandenas fastigheter T 1:104, 2:60 och 2:32 är inrättade för bostadsändamål och är därför ostridigt i behov av anordningar för vattenförsörjning och avlopp. Kommunen har för närvarande enbart för avsikt att göra avgiftsskyldigheten gällande vad avser avloppsanläggningen medan vattenförsörjningen även fortsättningsvis kan tillgodoses genom egna brunnar. Tvisten gäller därför hur behovet av avloppsanläggningar på fastigheterna kan tillgodoses med störst fördel.

Fastigheternas behov av avloppsanläggningar är något som måste bedömas utifrån objektiva grunder och med beaktande av deras behov även på längre sikt. Av utredningen i målet framgår att området från början var ett fritidshusområde men att nästan samtliga fastigheter moderniserats till permanent standard

och att 30 – 40 procent också bebos året runt. Fastigheterna ligger inom ett jämförelsevis tätt bebyggt och sommartid tätt befolkat område. Inslaget av helårsboende kan förmodas öka. Många av fastigheterna i området har enkla enskilda avloppsanläggningar som stenkistor och mulltoaletter. Under 1980-talet konstaterades problem med inträngande avloppsvatten i dricksvattentäkt. De topografiska förhållandena i området med mycket berg och lite fria ytor medför också att olika former av infiltrationsanläggningar framstår som olämpliga. Med hänsyn till att avgiftsskyldighet för renvatten för närvarande inte görs gällande av kommunen kommer de enskilda brunnarna även fortsättningsvis att förse vissa av fastigheterna i området med vatten. Det är därför av vikt att belastningen på grundvattnet från infiltrationsanläggningarna minskar. Även om ifrågavarande fastigheters enskilda avloppsanläggningar för närvarande fungerar tillfredsställande är de i ett område av denna karaktär med utbyggd allmän va-anläggning inte att anse som ett bättre alternativ än den kommunala anläggningen. Vid denna bedömning vad gäller spillvattenavlopp är det inte avgörande om fastigheterna omfattas av detaljplan eller inte. Sökandenas talan skall därför, såvitt gäller avgiftsfrihet från anslutningsavgift för avlopp, lämnas utan bifall. Skäl för reduktion av avgiften har inte framkommit. Någon möjlighet att med stöd av va-lagens regler medge anstånd med avgiftens betalning till senare tillfälle finns inte. B S:s och K E:s andra-handsyrkande om avgiftsbefrielse i tio år kan därför inte lagligen bifallas.

I fråga om ersättning för den enskilda avloppsanläggningen på T 1:104 gör Va-nämnden följande bedömning.

Enligt 16 § va-lagen skall anordning för vattenförsörjning eller avlopp, som blir onyttig till följd av att allmän va-anläggning kommer till stånd eller utvidgas, ersättas av huvudmannen för den allmänna anläggningen i den mån det är skäligt med hänsyn till anordningens art, ålder och skick, den fördel ägaren får av den allmänna va-anläggningen och övriga omständigheter.

En enskild anläggning kan knappast bli onyttig förrän den kommunala anläggningen byggts ut och förbindelsepunkt upprättats och därmed ett brukarförhållande uppstått. I denna del är upplyst att kommunen avser att upprätta förbindelsepunkt för T 1:104 under våren/försommaren 2004 och påföra fastigheten anläggningsavgift för avlopp. Hela utbyggnaden skall vara avslutad i oktober 2004. Miljö- och byggavdelningen i kommunen har vidare framhållit att man inte kan acceptera enskild avloppsanläggning inom ett verksamhetsområde och att man vid behov avser att förbjuda utsläpp av avlopp från fastigheten.

Va-nämnden finner vid dessa förhållanden att den enskilda anläggningens onyttigblivande aktualiserats på ett sådant sätt att A C:s och M C-M:s fastställsetalan kan prövas.

Parterna torde vara eniga om att den enskilda avloppsanläggningen på T 1:104 blir onyttig genom utvidgningen av den allmänna anläggningen. Bestämmelsen i 16 § va-lagen överensstämmer i sak med en regel som förekom i tidigare gällande va-lag (1955:314). Av departementschefens uttalande (prop. 1970:118 s. 145) framgår att bestämmelsen bör tillämpas restriktivt.

Vid bedömning av om ersättning skall utgå för en onyttigbliven anläggning är sålunda inte endast fråga om anläggningens ålder och tillämpad avskrivningstid. Förhållandena är i själva verket ofta sådana att även när en anläggning kan anses ekonomiskt vara helt avskriven så kan den rent tekniskt fortsätta att användas. Den restriktiva tillämpningen av ersättningsregeln i 16 § va-lagen innebär bl.a. att vid sidan av en enskild anläggnings ålder skall beaktas dess art, dess kvalitet och övriga omständigheter som kan påverka ersättningsfrågan. Inte minst anläggningens art är härvid av betydelse. I motiven till 1955 års va-lag uttalades i denna del således att en regel om ersättning för äldre, ännu tjänstdugliga anordningar av flera skäl avsevärt måste begränsas till sin räckvidd. Önskemålet att främja tillkomsten av tidsenliga anläggningar för avlopp skulle avsevärt motverkas, om företagen belastades med kostnader för inlösen av sådana anordningar som inte fyllde nutida krav och därför inte borde behållas för framtiden. Även om bestämmelsen om ersättning i sak var densamma enligt tidigare va-lag så lyftes just anläggningens art ytterligare fram i 1970 års va-lag som en omständighet att särskilt beakta vid ersättningsbedömningen (departementschefen i prop. 1970:118 s. 145). I en fast rättspraxis har därefter endast undantagsvis utdömts ersättning för sådana avloppsanordningar som utgörs av icke slutna system. Praxis manifesteras tydligt i Va-nämndens beslut BVa 68 år 1979, som fastställdes av Vattenöverdomstolen (DT 18/1980). I målet hade allmän va-anläggning utvidgats och det var fråga om ersättning för en ca sex år gammal trekammarbrunn på en fastighet som användes för permanentboende och som var belägen inom ett sommarstugeområde där graden av permanentboende ökade mer och mer. Va-nämnden lämnade talan utan bifall och anförde i skälen bl.a.: ”Av utredningen i nu förevarande mål framgår att avloppsanläggningen på sökandenas fastighet varit väl utformad och av god kvalitet samt att den varit i bruk endast under en tämligen kort tid. Det måste vidare antas att anläggningen rent tekniskt skulle ha kunnat användas under ytterligare lång tid. Oavsett vad som sagts om avloppsanläggningens ålder och kvalitet och oavsett om anläggningen tillkommit helt i enlighet med hälsovårdsnämndens medgivanden eller ej kan dock inom ett område av nu förevarande slag ersättning inte ges för en enskild anläggning med ett utförande varom här är fråga”. (Se även beträffande praxis Va-nämndens beslut 1986-01-31 (BVa 16) och Vattenöverdomstolens domskäl och dom 1986-10-09 (DTV 29) varigenom Va-nämndens avgörande fastställdes).

När ersättning någon gång utdömts har avgörande betydelse tillmätts vilken uppfattning fastighetsägaren fått efter kontakter med huvudmannen i frågan om planerna för avloppsfrågan i aktuellt område. När kommunen i ett fall byggde ut allmän va-anläggning till en fastighet år 1982 men inte kunnat visa att fastighetsägaren underrättats härom innan denne år 1980 påbörjat installationen av en tvåkammarbrunn anförde Va-nämnden sålunda: ”Med hänsyn härtill och till den omständigheten, att kommunen så kort tid efter installerandet av den enskilda anordningen dragit fram ledningar till fastigheten, bör – oavsett den betydelse som här kan tillmätas övriga villkor för ersättning enligt 16 § va-lagen

– ersättning utgå för brunnen” (BVa 21/1984). Vattenöverdomstolen fastställde Va-nämndens beslut men anförde dessutom bl.a.: ”Enligt vattenöverdomstolens mening bör det inte vara uteslutet att ersättning enligt 16 § va-lagen utgår för en tvåkammarbrunn i de fall brunnen uppfyller de sanitära krav som – med

hänsyn till markförhållandena och omgivningen i övrigt – kan ställas. Kommunen, som vägrat xx tillstånd till anläggande av sluten tank, har så sent som 1979 eller 1980 givit honom tillstånd att anlägga tvåkammарbrunnen. Härigenom måste kommunen anses ha intagit den ståndpunkten kort tid före utbyggnaden av va-nätet att fastighetens va-fråga vad gäller BDT-vatten lösts på ett tillfredsställande sätt.” (Dom DTVa 38/84). A C och M C-M har själva även åberopat beslut av Va-nämnden meddelat 1991-02-26, BVa 9/91.

I nu aktuellt fall rör det sig på T 1:104 om en trekammарbrunn med infiltrationsanläggning som av utredningen att döma får antas i huvudsak hålla en god kvalitet och som, när ersättningen aktualiseras, är ca 12 år gammal. Vid tiden för anläggandet måste anordningen uppenbarligen ha ansetts motsvara då uppställda minimikrav på sanitär standard. I takt med en ökad permanentning av boendet ökar dock givetvis riskerna med öppna avloppslösningar. I området har konstaterats sanitära problem bl.a. med inträngande avloppsvatten i dricksvattentäcker och utsläppen från öppna anläggningar belastar mark och hav. Kommunen har uppgivit att man först efter tillsättandet av en va-grupp år 1993 kom att utföra en grundlig utredning av förhållandena från miljö- och hälsovårdssynpunkt och år 1995/96 fann att utbyggnad av allmän va-anläggning var den bästa lösningen. Det har mot kommunens uppgifter i detta hänseende inte framkommit att kommunen redan vid anläggande av avloppsanordningen på T 1:104 planerade en utbyggnad av allmän va-anläggning i området. Beslut här- om fattades efter utredningar 3-4 år senare och medel anslogs enligt kommunen år 1997. Fastigheten kom att omfattas av verksamhetsområdet först ca tio år efter anläggandet av avloppsanordningen. Även om beslut att bygga ut allmän va-anläggning således kom att fattas relativt få år efter att den enskilda anordningen installerats på T 1:104 så kan, med hänsyn till omständigheterna i detta fall och särskilt till vad som upplysts om områdets sanitära problem och förändrade karaktär liksom om den enskilda anläggningens art och ålder, ersättning inte utges för densamma. A C:s och M-M:s fastställsetalan skall således ogillas även i denna del.

A C och M C-M har härutöver begärt ersättning för sina processkostnader.

Enligt 14 § andra stycket lagen (1976:839) om Statens va-nämnd kan rättegångskostnad utdömas endast om det finns särskilda skäl för det. I första stycket av samma paragraf regleras vem som skall svara för rättegångskostnaderna bl.a. i det speciella fall då fråga är om ersättning enligt 16 § va-lagen. Vid prövning av sådan fråga skall huvudmannen svara för skäliga rättegångskostnader, dock med beaktande av bestämmelserna i 18 kap. 6 och 8 §§ rättegångsbalken.

A C:s och M C-M:s ersättningskrav innefattar ombudsarvode och kostnader för tekniska utredningar. Fakturan från Forum fastighetsekonomi AB avser två utlåtanden av civilingenjören H O.

Dessa innefattar en okulär besiktning av den enskilda avloppsanläggningen och en beräkning av dess restvärde. Av övrigt räkningsunderlag som föreligger framgår inte hur stor del av kostnaderna som avser arbete gällande frågan om ersättning för onyttigbliven va-anordning. I fråga om utlåtandena anser Va-nämnden att kostnaderna härför inte varit skäligen påkallade i redovisad om-

fattning. Den aktuella anläggningens art är inte sådan att det är motiverat med två tekniska utlåtanden för att korrekt bedöma dess värde. De avskrivningsberäkningar som redovisats för att komma fram till ett restvärde på anläggningen blir för målets avgörande inte heller helt relevanta med tanke på den skälighetsbedömning som görs i dessa sammanhang och som oftast leder till att anordningar av detta slag är underkastade en väsentligt mera fortgående värdeminskning än som i och för sig kunde synas motiverad med hänsyn till brukbarhetstiden. Va-nämnden finner vid dessa förhållanden att kommunen, med avseende på den del av målet Va 194/02 som avser ersättning för onyttigbliven va-anordning, skall åläggas att utge ersättning för rättegångskostnader till A C och M C-M med som skäligt ansedda 11 000 kr inkl. mervärdesskatt, varav 5 000 kr i ombudsarvode. På beloppet skall utgå ränta enligt lag. Några särskilda skäl för att utdöma ersättning för kostnader som sammanhänger med målet i övrigt och framställt förstahandsyrkande har inte framkommit.

Sökandenas talan lämnades utan bifall.

Tjörns kommun förpliktades att med avseende på den del av målet Va 194/02 som gäller ersättning för onyttigbliven avloppsanläggning utge kostnadsersättning till A C och M C-M med elvatusen (11 000) kr varav 5 000 kr avseende ombudsarvode. På beloppet utgår ränta enligt 6 § räntelagen från denna dag tills betalning sker.

Ersättning för rättegångskostnader lämnas i övrigt utan bifall.

Beslut 2004-01-27, BVa 5
Mål nr Va 194/02 – 196/02

Fastighetsägarna överklagade till Miljööverdomstolen och yrkade bifall till sin vid Statens va-nämnd (Va-nämnden) förda talan beträffande avgiftsskyldighet. A C och M C-M har även yrkat fullt bifall till sin talan vad avser kostnader i Va-nämnden samt ersättning för rättegångskostnader i Miljööverdomstolen

Tjörns kommun (kommunen) bestred ändring.

Parterna hänförde sig huvudsakligen till samma omständigheter som vid Va-nämnden. De tillade därutöver följande.

A C och C-M: När det gäller avgiftsskyldigheten hade de, om de i samband med bygglovsansökan erhållit upplysning av kommunen om att planering inlett av den aktuella va-anläggningen, anlagt en betydligt enklare och billigare anläggning i väntan på den kommunala anläggningen. – De borde erhålla ersättning för den onyttiga enskilda anläggning de anlade 1992. Detta med tanke på anläggningens nuvarande korta livslängd. Hänsyn skall även tas till den goda kvalitet som anläggningen hade år 1992 och även idag. – Den ersättning som Va-nämnden tillerkänt dem för kostnader är för låg. Det är obilligt att de inte fått ersättning för samtliga kostnader för besiktningsman och ombud, i synnerhet när biträde för deras talan varit nödvändig med tanke på föreliggande omständigheter.

B S och K E: Det är inte korrekt att deras fastighet ligger inom tätbebyggt område. De har ett område på 12 000 kvadratmeter, vilket skiljer deras fastighet från de två andra som är aktuella i detta mål. – De ifrågasätter varför de inte fått reduktion av kostnaden då de bekostat avloppet så sent som år 1999 efter muntligt besked att det troligen skulle dröja tio år innan det blir kommunalt avlopp. De saknar ekonomiska möjligheter att betala anslutningsavgiften, som blir hög på grund av att förbindelsepunkten placerats fel på tomten.

L K: Hon avser att fortsättningsvis låta kontrollera sin va-anläggnings funktion, bl.a. genom vattenanalys, bakterieprov, fosfor- och kvävehalt i utgående vatten samt luktundersökning vid luftningsrören. Hennes markbädd uppfyller alla krav på rening och kommer att göra så i minst 10-15 år framåt, enligt expertis på området. Hon har bett kommunen komma och besiktiga markbädden för att ta erforderliga prover. Detta har kommunen inte gjort. Kommunen verkar ha bestämt sig, utan stöd för uppfattningen, att en markbädd bara fungerar i tio år. När anläggningen inte längre fungerar tillfredsställande, vilket får avgöras av oberoende konsult, är hon villig att ansluta sig till det kommunala vättnätet.

Kommunen: Frågan om förbindelsepunktens läge kommer att studeras vidare.

A C och M C-M samt kommunen åberopade samma bevisning som hos Va-nämnden.

Miljööverdomstolen yttrade:

Miljööverdomstolen finner inte skäl att göra annan bedömning än den Va-nämnden gjort beträffande frågan om fastighetsägarnas skyldighet att betala anslutningsavgift.

A C och M C-M har för sin del yrkat rätt att från avgiften avräkna 70 000 kr utgörande ersättning för deras onyttigblivna enskilda avloppsanläggning som varit i bruk i 12 år. Även om annat inte har framkommit i målet än att deras anläggning fortfarande håller god kvalitet och att den tekniskt sett skulle kunna användas under flera år framöver har anläggningen redan varit i bruk så länge att någon ersättning därför inte bör komma ifråga.

På grund av det anförda skall Va-nämndens avgörande stå fast i denna del.

När det sedan gäller frågan om ersättning för kostnader hos Va-nämnden har A C och M C-M yrkat ersättning för sina kostnader där med 30 175 kr, varav 15 400 kr i ombudsarvode. Med hänsyn till målets omfattning och art samt omständigheterna i övrigt anser Miljööverdomstolen att de är berättigade till ersättning med ett högre belopp än vad Va-nämnden fastställt, nämligen till skäliga ansedda 20 000 kr, varav 10 000 kr i ombudsarvode.

Då A C och M-C M i någon mån haft framgång med sitt överklagande skall Tjörns kommun utge jämkad ersättning till dem för rättegångskostnader i Miljööverdomstolen.

Miljööverdomstolen ändrade Statens va-nämnds beslut endast på så sätt att Tjörns kommun ålades ersätta A C och M C-M:s kostnader med tjugotusen (20 000) kr, varav 10 000 kr avser ombudsarvode, jämte ränta och ersätta A C och M C-M för rättegångskostnader i Miljööverdomstolen med tvåtusen (2 000) kr avseende ombudsarvode, jämte ränta.

Dom 2004-11-08

Mål nr M 1172-04